

értékét 120.000.000 koronában jelölte meg, s ezt az értékelést az elsőbíróság is elfogadta, mert ez a pusztán perjogi szempontból történt értékelés nem változtat azon a tényen, hogy a kereset tárgya nem vagyoni jogi igény, s meg nem becsülhető. Ezért nem szolgálhat alapul az ítéleti illeték kiszabásánál a királyi ítélőtábla értékelése sem, annál kevésbé, mert magából a királyi ítélőtábla ítéletéből nyilvánvaló, hogy az ítéleti illeték alapjául szolgáló per tárgyat maga sem tartotta megbecsülhetőnek, s a 10 milliárd papirkorona értékét nem is ebből a perből merítette, hanem a jelen kiszabás alapjául nem szolgáló választott bírósági eljárásban érvényesített igényre alapította; ez a közvetve más peren alapuló s csak a perköltség mérve szempontjából figyelembe vett értékelés tehát különben sem lenne irányadónak tekintendő. A kifejtett okoknál fogva a perben hozott ítélet után járó illeték kiszabására a 68.600/1924. P. M. számú rendelet 41. §-ának rendelkezései irányadók, eszerint pedig az ítéleti illeték 48 P. Minthogy pedig ennek az ítéleti illetéknek jogosságát és helyességét maga panaszos is elismerte, mindezen kifejtett okok alapján a panaszznak helyet adva a panaszos terhére kiszabott illetéket erre az összegre kellett leszállítani.

Ügyvéd felelőssége ítéleti illetékekért. (Csonka-Magyarországon hatályosított bontópernél.) (68.600/1924. P. M. 35. és 41. §§.) (Közigazgatási Bíróság 9862/1929. szám.) A 9874/1921. M. E. számú rendelet nem foglalt magában olyan intézkedést, mely szerint oly esetben, midőn a Magyarországtól lecsatolt területen levő kir. törvényszék által hozott bontó ítéletnek a megszállott területen való hatálya ítélettel kimondatik, vagyis a feleket csonkamagyarországi törvényszék is elváltasztja, a meghozott ítélet és a felvett jegyzőkönyv illetékmentes lenne, más törvényes rendelkezés hiányában a pénzügyigazgatóság az 1924. évi 68.600/P. M. számú rendelet 35. §-át, illetve a 41. §. 2. pontját s 38. §. 2. pontját helyesen alkalmazta, s törvényesen állapította meg az illetékért panaszlónak, mint a perben meghatalmazott ügyvédnek a felelősségét.

Illetékviszatérítés ítéleti illeték törvényi mérséklése okából. (1927. V. t.-c. 25. §., 57.900/1927. P. M.) (Közigazgatási Bíróság 17.668/1927. szám.) A pénzügyigazgatóság panaszos a helyesbítés és viszatérítés iránti kérelmével azért utasította el, mert viszatérítésnek — a panasszal megtámadott határozat indokai szerint — csak akkor van helye, ha az illetéket 1927. évi május 15. után kellett volna megállapítani, de az május 15. előtt bélyegekből már lerovatott. Ez az indoklás nem helytálló, mert az 1927. évi 57.900 számú pénzügyminiszteri rendelet 5. §-ának (1) bekezdése szerint az

1927. évi V. t.-c. 25. §-ában a bírói határozati illetékre nézve megállapított új mérsékelt kulcsokat kell alkalmazni mindazokban az esetekben, amelyekben a bíróság az illeték alá eső határozatot az 1926. év eltelte után hozta. Miután pedig az életbeléptetésről szóló felhívott pénzügyminiszteri rendelet csak 1927. május hó 13-án jelent meg, annak 8. §-ában gondoskodás történt azokat az eseteket illetőleg, amelyekben a bírói határozat már meghozatott. A 8. §. (1) bekezdése azokról az esetekről rendelkezik, amelyekben az illetéket 1927. év május hó 15. után kiszabás útján kell megállapítani, a (2) bekezdés pedig az 1927. évi május hó 16. előtt bélyeggel lerótt és az 1927. évi május hó 16. előtt már kiszabott illeték helyesbítése iránt rendelkezik. Azokban az esetekben tehát, amidőn az 1927. évi január hó 1. és május 15. közötti időben hozott bírói határozatok után az illetéket az 1926. évi 163.600. számú pénzügyminiszteri rendelet 48. §-ának 6. pontja alapján bélyeggel lerótták — (a panaszos által kért visszatérítés a pénzügyigazgatóság felvilágosító irata szerint ilyen esetekre vonatkozik) — az 1927. évi 57.900. sz. pénzügyminiszteri rendelet 6. §-ában felsorolt mérsékelt illetékkulcsoknak megfelelően kell a már lerótt illetéket helyesbíteni, illetőleg a különbözetet visszatéríteni.

Illetékfeljegyzésre jogosított fél képviselőjének abbeli mulasztása, hogy a le nem rótt illetéket jegyzékbe nem foglalja, — büntetéssel nem sújtható. (Közigazgatási Bíróság 12.126/1928. szám.) A rendelkező rész értelmében kellett határozni, mert bár igaz ugyan, hogy az 1924. évi XLIII. t.-c. 79. §-ának második bekezdése az illeték feljegyzésére jogosított fél képviselőjének kötelességévé teszi a le nem rótt illeték jegyzékbe foglalását, de az említett törvény a jegyzékbe foglalás elmulasztása esetére sem az említett szakaszban, sem egyéb helyütt e jegyzék vezetésének elmulasztása esetére büntető rendelkezést nem tartalmaz, különösen pedig nem állapítja meg azt, hogy a jegyzék vezetésének elmulasztása a feljegyezni elmulasztott illeték felemelt mérvben való lerovási kötelezettségét vonná maga után, amiért a panaszost a terhére a bélyegjegyzék vezetésének elmulasztása miatt kirott illeték fizetése alól felmenteni kellett.

Tartásdíj kiutalása iránt az árvaszékhez az anya mint gyám által benyújtott kérvény bélyegmentes. (Közigazgatási Bíróság 22.631/1926. szám.) A felelő meg nem cáfolt és a lelet tartalmával nem ellenkező adatai szerint a megtelezett kérvényben A. J.-né a kiskorú gyermekei gyám-anyja az árvaszékhez folyamodott a gyermekek tartásdíjának kiutalása iránt. Minthogy pedig a gyámoknak a gyámhatósághoz gyámi kötelességből folyólag benyújtott beadványai